

Parasitten

Mariehønen stavrede væk fra de angribende myrer. Deres **myresyre** sved sådan. Han standsede op. En vridende fornemmelse bredte sig i hans mave. Måske havde han spist for mange bladlus?

“Jeg sætter mig op på et strå,” tænkte han, men rystede så på hovedet. “Det var da en sær tanke.”

Han fortsatte ned ad planten, men da han kom til skovbunden, fik han igen en sær trang til at kravle op på et strå. “Hvorfor egentlig ikke?” tænkte han. Den vridende fornemmelse i maven tog til. “Måske er et hvil faktisk en god ide.”

Han kravlede døsig op ad et græsstrå.

“Jeg må hellere blive siddende her og passe på ... passe på hvad?” Han vrikkede omtåget med antennerne og forsøgte at løfte det ene ben, men det var som limet til strået.

“Måske er det ikke noget, jeg har spist ...” Han havde svært ved at samle tankerne “... måske er det på grund af snyltehvepsen, der landede på mig den anden dag?”

I det samme følte han noget vride sig ud af hans mave, og en orange **puppe** kom til syne. Han rynkede på panden.

Han fik en besynderlig trang til at beskytte puppen.

“Må ... beskytte ... må ... passe på ... puppen ...”

Hans tanker blev tågede. Det var, som om han ikke kunne ryste tanken om puppen af sig. Efter lidt tid tænkte han ikke længere noget som helst. Han sad blot og vogtede over puppen og skræmte andre dyr væk med sine røde farver.

En hel uge sad mariehønen sådan, før der skete noget. Puppen sprak, og ud kom en ung snyltehveps. Den tørrede sine vinger, glattede sine følehorn og fløj væk uden så meget som et blik på sin beskytter. Mariehønen sad død tilbage på strået.

Fra sit hjulspind sad en korsedderkop og så til med alle sine otte øjne udspilede i chok. “Sikke en skæbne,” tænkte hun. “Godt jeg ikke er en bille.” Hun stirrede på det grumme scenarie. “Nå ja, noget må jo dø, for at andet kan leve,” tænkte hun og vendte tilbage til sit spinderi.

